

Van as en ijs

Voorwoord.

Verhalen kunnen je naar miljoenen plaatsen in de ruimte en momenten in de tijd brengen. We hopen dat het verhaal van Rosalind, die door de moeilijkste situaties navigeerde en haar plaats in de wereld vond, je aanspreekt. We leven misschien niet in een tijd van radertjes en handelaren, maar de boodschappen die Rosalind met zich meedraagt zijn nog steeds van toepassing.

Geschreven door Hazel Hammond, Poppy Herd, Mya Odey en Matthew Carter

Dochter Rosalind,

Bereid je voor om te vertrekken, want eindelijk heb ik een bruidegom gezocht. Wees ervan verzekerd dat er een bevelvoerende Duitse echtgenoot zal wachten in Engeland. Zoals een plichtsgetrouwe dochter zou moeten weten, hou ik niet van dwazen, dus probeer me niet voor de gek te houden met deze regeling. Wees morgenvroeg voorbereid,

Vader

Een schip wankel neergestreken op het ijskoude water. Omringd door vele anderen zoals het, maar toch los van het lege wit van de tegel. De details waren moeilijk te zien: het schip en zijn broeders waren bleke zwanen in de drukkende duisternis van de kamer. Ze zwermde naar de open haard, waarvan de sintels in de vroege ochtenduren waren gedoofd. Aan alle kanten omringd door zware, sombere boekwerken, door vervaagde zeekaarten en lang vergeten snuisterijen van verschillende escapades. Niet van haar natuurlijk, de enige bewoonster van de kamer, Rosalind Gekkenhuis, binnenkort Klepper, was er voor altijd in gestrand. Haar kamer werd, als het vuur niet brandde, slechts zwak verlicht door dunne, smalle spleten die leeg naar buiten stonden, naar de bruisende grachten beneden. Haar wijsgeerige ogen dwaalden geesteloos naar haar, gedrapeerd in een zware, glazige bedekking. Een jurk, in eau de nil, lag erover uitgespreid, met het eerder genoemde briefje er onpersoonlijk aan vast.

De aanstaande bruid was een dik figuur en stak boven haar gelijken uit. Zittend was het een broddingnagisch voorhoofd dat de aandacht trok, omlijst door koperen haar dat in kurkentrekkers naar beneden viel

haar rug. Een zachte kaaklijn, die leidde naar mollige, lichtroze lippen, met een vleugje sproeten op haar albasten huid. In haar roes wierp ze een blik uit het raam, net op het moment dat er een foison met eten voorbij werd gedragen in de richting van de haven. Terwijl ze haar familiewapen droeg, wist ze dat zij deze keer niet de handelswaar waren - zij was het.

Op de ochtend van vertrek hield Nyx Rosalind's wereld nog steeds in haar armen. Nadat ze er zeker van was dat ze goed bedekt was, begeleidde een dienstmeisje haar door de allesomvattende halve nacht naar de haven. De harde en bijtende lucht van het vroege jaar ranselde aan de zomen van haar bescheidenheid. Haar zeiljacht wachtte aan de kade, de zeilen opengekapt als voorbode van haar nieuwe leven, uitgerekend in Engeland. De reis over de Noordzee was lang en vermoeiend, de zeenevel was als de adem van Boreas zelf, ijskoud tot in je diepste wezen. Ze kreeg het advies om het grootste deel van de reis onder water te blijven, haar man verwachtte een nobele en vrouwelijke vrouw die onaangedaan was door de weerbarstigheid van de zee. Eindelijk, na wekenlang naar dezelfde knoop in de planken te hebben gestaard, kwam er land in zicht. Kapitein Baley riep Rosalind naar het dek om de naderende horizon te observeren.

Rosalind kon de in mist gehulde kusten van Great Yarmouth zien, waar gouden glinsteringen door de mistlaag heen staken. Toen ze eenmaal aan de andere kant van dat mystieke gordijn uitkwamen, werd ze omringd door een nijvere stad, de op vier na rijkste van heel Engeland. Langs de kade stonden de vertrouwde rijen vrouwen, verwrongen door jarenlang gebogen over vaten haring en kabeljauw. Genesteld in de halvemaaanvormige stad, die rinkelde van de geluiden van handel, zaken en, natuurlijk, geld. Rosalind werd door de kapitein doorgegeven aan een onopvallend dienstmeisje dat haar naar haar huwelijk moest begeleiden. Ze werd in haar eau de nil-jurk door de drukke straten van de stad geloodst, naar de trappen van de kerk.

In afwachting van haar aankomst stond Otto von Klepper, de man aan wie Rosalind zou worden vastgebonden. Op die treden stond een oceaanvormige man, met kort bruin haar en een kortgeknipte baard. Zijn figuur was niet onaangenaam, hij had de ideale bouw voor die tijd. Zijn kleding was vrij typisch, maar viel op in de menigte aanwezigen met zijn maagdenpalmtuniek. Ze stonden tegenover elkaar en keken elkaar aan.

"Hoe gaat het nu, schone dame. Ik vertrouw erop dat uw reis aangenaam was," begroette Otto met een gereserveerd dik Duits accent.

"Gegroet, mijn heer. Mijn reis was eerlijk. Ik dank u voor deze geëerde wedstrijd." Rosalind antwoordde op een ingetogen, geaccentueerde Nederlandse toon.

Otto gaf Rosalind een gouden band, het symbool van hun huwelijk. Vanaf dat moment was ze Rosalind von Klepper. Het vasthouden van elkaars hand terwijl hun huwelijk werd voltrokken, was een passend begin van wat een lange dag zou worden. De viering van hun verbintenis was joviaal en ging door tot diep in de nacht, waarna ze zich samen terugtrokken en het huwelijk voltooiden. De volgende morgen brak aan en toen de zon over de horizon scheen, stonden de Von Kleppers ook op, maar Otto was eerder wakker dan de zon. Een gedachte speelde door zijn hoofd. Nadat ze zich hadden aangekleed, gingen ze naar de eetkamer.

"Hoe was je eerste nacht in Engeland zoetje?" vroeg Otto zachtjes, want die van hem was onrustig geweest. "Goed, mijn heer." antwoordde Rosalind zacht. "Mag ik vragen naar mijn plichten als je vrouw, lieve Otto?"

antwoordde Otto met een stevige maar zachte stem.

"Je bent nu mijn vrouw en als zodanig zal je mijn, nu onze, reputatie beschermen. Maar wees niet bang om vrijuit te spreken binnen ons eigen huishouden."

"Ja, mijn heer."

Dochter Rosalind,

Ik heb geen tijd voor beleefdheden, in feite heeft je dwaze broer nu helemaal geen tijd meer. Want hij is dood, samen met zijn hoer van een vrouw. Helaas zijn hun meest waardevolle bezittingen verbrand in het vuur dat hen verteerde. De zoon van de vrouw en de dochter van je broer hebben het overleefd. Ik wil om voor de hand liggende redenen niets met hen te maken hebben. Dus doe met deze informatie wat je man wil.

Vader

Rosalind's handen trilden toen ze de inkt op het perkament in zich opnam. Haar broer Hendrick en zijn vrouw Helana dood? En hun arme twee kinderen achtergelaten, nu waren ze zeker haar verantwoordelijkheid, de hare om voor te zorgen en te houden als haar eigen. Het lot van Leif woog het zwaarst in haar gedachten, de wereld zou zeker niet vriendelijk zijn voor het product van Helana's eerste huwelijk met een Algerijn, genaamd Khalil. En dan is er nog haar arme nichtje, de kleine Inga, pas zeven - het resultaat van het huwelijk van haar broer met Helana.

Ondanks de tevreden twee maanden die ze met Otto had doorgebracht, wist ze niet goed hoe hij zou reageren op twee kinderen, waarvan er een niet eens bloedverwant van haar was, die ze in hun leven hoopte te brengen. Het was een onderwerp dat ze het beste kon aansnijden nadat ze hadden gegeten, als de karaf leeg was.

"Liefste Otto, ik heb een verzoek voor je." "Zeg

wat je wilt."

"Mijn broer is overleden, samen met zijn vrouw. Ik ben bang voor de veiligheid van de twee kinderen. De zorgen hebben me geplaagd, mijn heer."

"Je wilt een kind, niet eens bloedverwant, naast een dochter uit een tweede huwelijk in ons nieuwe leven brengen. Denk aan onze reputatie."

"Je hebt het over reputatie. Wanneer je twee van mijn verwanten - bloed of niet - de toegang tot ons huishouden ontzegt, is dat een smet op je reputatie tegenover mij, je vrouw."

"Een huishouden dat afhankelijk is van mijn inkomen." antwoordde Otto ferm, zijn oceaanoogen veranderden in een woelige zee, zijn lippen tot een dunne lijn geperst. Zijn ongenoegen was duidelijk. "En mijn inkomen is afhankelijk van mijn reputatie."

"Ik mag alleen dochters voortbrengen; dit zou je kans op een zekere mannelijke erfgenaam kunnen zijn." berispte Rosalind, met haar wijze ogen vol verontwaardiging en pleidooi.

"Een erfgenaam die niet eens familie is van mijn vrouw, laat staan van mijzelf!"

reageerde Otto hard. "En toch zie ik ze als mijn verwanten." counterde Rosalind rustig en emotioneel.

Toen haperde Otto en zijn mond veranderde van een op het randje van geïrriteerde krul in een uitdrukking van berusting. Zijn hand viel op de hare terwijl hij naast haar op de stoel kwam zitten.

"Het zal mijn liefde zijn. Jouw verwanten zijn nu tenslotte mijn verwanten. Ik zal niet doen alsof ik volledig gerust ben met de situatie, en toch is het alternatief een tragedie die ik niet wil meemaken. We vertrekken zo snel mogelijk. Morgen zelfs, als God het wil."

Tranen van opluchting vonden hun weg uit haar ooghoeken.

"Dank u, dank u, mijn heer," mompelde ze zachtjes, verlost van haar grote verdriet.

Toen de volgende morgen uit zijn sluimering onder de golven oprees, vond Otto dat al zijn zaken geregeld waren. Ze konden nog dezelfde dag naar Bergen vertrekken. Een zeker teken van God, dacht hij zachtjes bij zichzelf, hoewel hij die gedachtegang van zich afzette. Kerkklokken kondigden het vroege uur aan, toen Otto en Rosalind zich een weg baanden naar de kade. Een trein van begeleiders, haastig verzameld, volgde hen. Zowel de man als de vrouw hoopten dat de paar weken die het zou duren om aan te komen, niet genoeg zouden zijn om de kinderen in de gelijde stad in gevaar te brengen.

Dochter Rosalind,

Hoe durf je je vrouwelijke manieren te gebruiken om je man te verleiden tot een regeling waar hij zeker niet gelukkig mee kan zijn. Het nieuws van uw plotselinge vertrek maakt me boos, uw man verliest handel door deze dwaze excursie. De kooplieden van Amsterdam klagen al over het gebrek aan haring, waaronder ikzelf. Wilt u dat het huis Klepper nog meer ongeluk overkomt dan u al hebt veroorzaakt?

Vader

Dat was de boodschap die hen aan bakboord begroette in Bergen, zoals altijd bedekt met een ondoordringbare laag eeuwige sneeuw en ijs. Rosalind voelde zich beschaamd omdat ze wist dat ze haar man geld had laten verliezen. Otto nam de brief van haar aan, las hem grondig door en spotte toen.

"Er zijn andere handelaren in haring, door hier te zijn maak ik mezelf bekend met meer handelaren. Deze reis zal mijn handelsroutes uitbreiden, in plaats van ze te verzwakken." hij

merkte hij lichtjes op, subtiel haar angsten sussend. Ze putte veel troost uit zijn woorden en toen ze naar de plek werden geleid waar de kinderen werden vastgehouden, sloeg ze haar armen in de zijne.

Otto nam de leiding en volgde hun gids door de smalle, kronkelende straatjes. Allemaal verschroeid door de gewone branden die de ergste kwelling van de stad waren. Ze stonden voor een fatsoenlijk houten gebouw, nerveus in afwachting van de ontmoeting met de twee nieuwe leden van hun gezin. Twee kleine vormen werden door de deuropening geduwd en aan hen gepresenteerd alsof ze geveild werden. Leif, de jongen, was de grootste van het stel. Twaalf jaar oud, met een donkere huidskleur en strak opgerold haar dat als een aureool om zijn hoofd wervelde en gouden, nerveuze ogen. De kleinere, Inga - het meisje, had haar dat de kleur van Rosalind weerspiegelde, ogen als die van Otto maar bleker en weerspiegelde het ijs waarop ze stonden.

Rosalind's eigen wijze ogen verzachtten bij het zien van haar twee nieuwe lasten. Haar stem, in een kalmerend gebrom.

"Kom hier, geliefden."

Inga's blik rees op van de grond, fonkelend als de vers gevallen sneeuw, haar glimlach brak als de dageraad, toen ze met kinderlijke verwondering onhandig op het ijs afliep en zich in Rosalind's wachtende omhelzing wierp. De kersverse moeder hield het kind stevig tegen zich aan, ze kon zich nauwelijks voorstellen wat ze hadden meegemaakt en streelde het haar van het kind dat zoveel op dat van haar leek. Otto, die dit niveau van ouderschap nog niet had verwacht, klopte onwennig over het bundeltje in de armen van zijn vrouw. Lief stond angstig apart van het huiselijke tafereel en voelde zich niet op zijn plaats. De nieuwe familiedynamiek was niet de plaats voor een jongen zoals hij. Eentje die niet door bloed was verbonden. Rosalind was er snel bij om zijn angsten weg te nemen, pikte zijn nervositeit op, dumpte de bal van vreugde bij haar man (die ongewoon stotterde) en paste zich snel aan de nieuwe aanwinst aan. Onervaren met kinderen, was er een uitgesproken onzekerheid in zijn greep.

Ondertussen naderde Rosalind langzaam de schichtige jongen. Op de een of andere manier leek hij alleen kleiner, hij deinsde zelfs terug toen ze haar hand uitstak en zachtjes over zijn opgerolde haar streek.

"Wat heb je mooi haar. Alsjeblieft, wees niet bang voor me. Je bent nu net zo'n kind van mij als kleine Inga." fluisterde Rosalind hem toe.

"Dank je," was alles wat hij kon zeggen toen ze hun weg terug door de verkoolde straten naar hun pension begonnen. Rosalind gaf Leif een duwtje om achterom te kijken naar waar Otto probeerde, en faalde, om de opgewonden Inga in bedwang te houden.

"Hulp nodig, liefste?" vroeg ze met een speelse glinstering in haar ogen, die nog werd versterkt toen Leif een klein geamuseerd snuifje gaf. De kleinste werd snel terug in de armen van de vrouw geduwd. Otto schraapte zichzelf en schraapte zijn keel, een lichte bloes bedekte zijn wangen.

Het was al bijna donker toen ze bij hun kamer aankwamen, maar in het vervagende avondlicht viel Rosalind's oog op een brief.

Dochter Rosalind,

Mijn wensen genegeerd. Amsterdam heeft van je verzameling. Dit wordt niet getolereerd; ik kan alleen maar aannemen dat uw verachtelijke vrouwelijkheid de geest van uw man heeft vergiftigd tot een dergelijke acceptatie van onnatuurlijke wensen. Wee onze familie, er moeten consequenties zijn als u hiermee doorgaat.

Vader

Rosalind's ogen glommen van de ongebluste tranen toen ze de walgelijke brief doorlas. Ze maakte een klein gebroken geluidje. Toen hij dit hoorde, pakte Otto de brief, las hem door en gooide hem vol afkeer weg. Zijn sterke, troostende armen sloten zich om haar heen, omdat hij zijn vrouw wilde troosten. Ze verstijfde bij deze abnormale sympathie, maar ontspande zich al snel in de greep en begon zachtjes te snikken. Inga begon ook te jammeren, meer uit medeleven met haar moeder dan uit begrip voor de situatie. Het kleine kind kroop ineens tussen hun benen terwijl Leif Rosalind een ingetogen schouderklopje probeerde te geven. Na een tijdje verstomde Rosalind's gesnik tot klein gesnotter en gehik. Ze glimlachte nat naar hen, gaf ze een klopje op hun hoofd en gaf Otto een kleine, waarderende glimlach.

"Kom nu, kinderen. We moeten jullie moeder laten rusten." sprak Otto met een vaderlijke stem, terwijl hij de kinderen wegstuurde, zodat Rosalind zich kon klaarmaken om naar bed te gaan.

Toen Rosalind de volgende dag wakker werd, hoorde ze het geschuifel en gefluister van drie vormen aan de andere kant van het bed. Otto voelde genegenheid voor deze twee jonge zielen, de ene was een zoon (een zekere erfgenaam) die zou worden gevormd om zijn vak voort te zetten. Een die hij kon rondleiden op het schip en op de markt, een die hij kon onderwijzen terwijl zijn vrouw hun dochter bijschoolde in etiquette en andere benodigdheden voor een goede vrouwelijkheid. Inga verstoorde zijn gedachtegang en sloeg de lucht uit zijn longen toen ze op hem sprong. Hij maakte een notitie voor zichzelf om vroeg op te staan en Inga's slaapkamer te mijden. De verstoring zorgde ervoor dat Rosalind volledig wakker werd en het kleine maar vastberaden meisje besprong terwijl ze allemaal grinnikten.

"Goedemorgen, mijn dierbaren" begroette Rosalind in de late ochtendstemming, "ik ben blij te zien dat we allemaal vol leven zijn voor de reis die voor ons ligt."

De kersverse ouders slaagden er op de een of andere manier in om hun kinderen in een staat te krijgen die enigszins op paraatheid leek en omdat ze het acceptabel vonden, gingen ze op weg naar de haven. Ondanks de eerdere beloften van een overtocht naar huis, wilde geen enkele boot hen aan boord toelaten. Zelfs de leerlingen van enkele van Otto's meest vertrouwde zakenpartners waagden het niet om hen mee te nemen. Pas toen er een

De arme leerling (pas veertien jaar oud) bezweek onder de druk van Otto's ondervraging - samen met Rosalind's toenemende woede - en bekende.

"Wat je, mijn vader heeft ons verboden te vertrekken." snauwde Rosalind kil.

"Wie is je vader, de koning van Noorwegen..." mompelde Otto, toen sprak hij "en welke autoriteit heeft de vader van mijn vrouw om mijn familie te verhinderen vrij te reizen?"

De leerling stamelde, had geen antwoord, hoewel zelfs hij wist dat Vader Gukkenhuis, als Schepen van het belangrijkste gilde van Amsterdam, veel machtiger connecties had dan de meesten.

Rosalind zuchtte en liet de onfortuinlijke jongen wegllopen. Otto's gezichtsuitdrukking was donker, stormachtig van ongenoegen. Hij nam de hand van zijn vrouw, hees Inga in zijn vrije arm en zorgde ervoor dat Leif Rosalind's vrije hand stevig vasthield.

Met zijn stijve tred kwam de groep al snel aan bij de dreigende ingang van het gilde. Bladeren van lang dood hout kwamen samen in krullen rond de deur en vormden oude kruinen. Een bord bij de ingang gaf aan dat er een vergadering bezig was, maar Rosalind en Otto's verontwaardiging en beschermende instincten overstemden elke vorm van beleefdheid. Meerdere rijen gerimpelde, verweerde gezichten draaiden zich om om hen aan te kijken toen ze binnenkwamen - alsof ze hoopten de indringers te verdrijven door alleen maar te staren. De Schepen stond op in een duizelingwekkende pas en ging op zijn zwierige ledematen staan, een zwakke poging tot een dwingende toon zwakjes uit zijn keel trekkend.

"Dit is hoogst onregelmatig," zei hij tussen lange door. Otto onderbrak hem en probeerde zijn ongeduld over de slakkengang niet te verbergen.

"Ik ben me ervan bewust, maar wat ook zeer ongebruikelijk is, is dat de familie van een handelaar de doorgang wordt geweigerd. Heeft het grote gilde van Bergen geen autonomie in zijn eigen zaken?". Daar werd de zaal al snel stil van. Ze schuifelden leeg in hun stoelen om te proberen een antwoord te bedenken. De Schepen nam weer het woord.

"Inderdaad. Maar we moeten diplomatiek denken aan wat het beste is voor onze mensen. Onze handel. We moeten gezonde relaties onderhouden met Amsterdam. We kunnen niets riskeren na de brand." wist hij er op de een of andere manier zwakjes uit te kwaken.

"Ik ben me ervan bewust" onderbrak Rosalind, zich bewust van de gevaren van haar spreken, maar deed het toch voor haar kinderen "Het is echter ons recht om naar huis te kunnen gaan. Je moet ook relaties onderhouden met andere belangrijke havens, zoals Lubeck en Kings Lynn. Wat denk je dat de reactie zal zijn als je een koopmansfamilie, die de stad geen kwaad heeft gedaan of een misdaad heeft begaan, effectief gevangen houdt?"

Er ontstond een stil tumult en een stem sprak zich uit.

"Nou, jullie zijn niet echt familie.". Wijzende blikken werden eenstemmig naar Leif geworpen. De toch al kleine jongen krulde zich op en verstopte zich achter Rosalind, die er compleet woedend uitzag.

"Hoe durf je zo tegen de Kleppers te spreken? Wij zijn een trotse oude Duitse familie. Ik ben getrouwd in dit prestigieuze huis. Deze kinderen zijn de zoon en dochter van mijn lieve, overleden broer. Zo niet door bloed, dan wel door banden in de ogen van de Heer. Mijn broer heeft de Heer gezworen dat hij voor deze jongen zou zorgen als voor zijn eigen kind. En voor zijn dochter, al dan niet van een weduwe. Denk niet dat je deze kinderen van mij, hun moeder in goddelijk recht, kunt wegrukken." riep Rosalind kil.

"En hoe durf je als vrouw zo tegen je meerderen te spreken?" De wethouder raspte, zijn stem schraapte en vocht tegen de lucht om gehoord te worden.

"Je mag niet op die tegen mijn kinderen of mijn vrouw praten. Ondanks alle valse toespelingen van grootsheid, ben jij niet het hoofd van het huis Klepper, dat ben ik. Je hebt geen gezag over hen op deze verachtelijke manier!" Otto reageerde met ijzige woede. Het was duidelijk dat er geen einde kwam aan de verbale strijd.

Dat was tot er weer een indringer in de vergadering was. Dit keer was het een andere onopvallende leerling, bestrooid met verse sneeuwvlokken op zijn mantel, die de vergaderzaal binnenkwam. Zijn blauwe, gebarsten lippen bleven gesloten, bleekbruine ogen op de dennenhouten planken gericht, terwijl hij muisachtig op de wethouder afliep. In zijn handen hield hij een brief, met het zegel van Amsterdam op het perkament. De brief werd aan de wethouder gegeven, die hem met trillende klauwen ontzegelde.

"We hebben een boodschap, van het huis van Gekkenhuis." kraakte hij uit.

AAN ALLE BROERS EN ZUSSEN VAN DE FAMILIE GEKKENHUIS,

OP DE ^{13E} MAART WERD JE VADER GETROFFEN DOOR EEN DAAD VAN GOD. TWEE DAGEN LATER IS HIJ OVERGEGAAN NAAR HET STILLE LAND. VAN DE TWEE OVERLEVENDE BROERS WORDT VERWACHT DAT ZIJ ONMIDDELIJK TERUGKEREN NAAR HET GEKKENHUIS. WIJ VAN HET GILDE VAN AMSTERDAM DELEN UW ROUW.

MOGEN GOEDE VIERTUINEN WORDEN VERHOOGD OP UW HUISHOUDENS.

De wethouder schraapte zijn keel.

"Het lijkt erop dat je vrij bent om te gaan. Ons verdriet is met jou."

Rosalind en Otto keken elkaar in de ogen, die van Rosalind waren vervuld van ongeloof vermengd met een vloedgolf van andere emoties. Otto nam de arm van zijn vrouw, zorgde ervoor dat zijn kinderen hem volgden en begeleidde hen terug de straten van Bergen in, naar de dichtstbijzijnde boot die hen weg zou brengen - Lubeck, zo schatte hij in, zou een goede plek zijn als zijn nieuwe uitvalsbasis.

Eenmaal op de boot hield Rosalind haar kinderen stevig vast, niemand, niets zou hen ooit nog van haar weg kunnen rukken. Zachtjes huilend, een kleine, melancholische glimlach op haar gezicht.

Vier maanden later...

Rosalind zat weer in een stoel, bij de open haard. Sinds Otto van haar toestand had gehoord, zorgde hij ervoor dat ze niet zoveel bewoog om haar baby te beschermen. Ze zat in de salon van het gezin, in hun nieuwe huis in Lubeck. De zomerzon overspoelde de luchtige kamer. Inga tuimelde de kamer in, extatisch om haar moeder te laten zien wat haar mentor haar geleerd had. Ze zwaaide opgewonden met een boeket bloemen, geborduurd op een stukje stof, terwijl ze op de ballen van haar voeten stond te stuiten.

"Kijk moeder, kijk eens wat ik kan doen" piepte ze in kinderlijke vreugde. "Ik zie het, het ziet er heel mooi uit" prees Rosalind toegeeflijk.

De deur ging opnieuw open, en deze keer waren het Otto en Leif die erdoor kwamen. Leif was druk bezig geweest om zijn vader te helpen in de telkamer, klaar voor een stage die volgend jaar zou beginnen. Ze straalden allebei naar Inga toen ze dezelfde routine bij hen uitvoerde. Ze deden haar een plezier.

"Dat is een mooi borduurwerk van een kaketoetoe," merkte Leif vriendelijk op.

"Ja, heel kleurrijk Inga." Otto deed liefkozend mee.

"Het is geen kaketoetoe!" beweerde Inga nijdig, "Het is een boeket bloemen." Ze zei het alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

Otto en Leif mompelden bevestigend.

Rosalind richtte haar wijze blik weer op een tegel die boven de haard hing, omringd door vele soortgelijke tegels. Het was een groot schip, zeker van zijn koers, ploeterend door rustige wateren. Toen keek ze naar haar familie, waar ze zoveel beproevingen voor had moeten doorstaan, en ze glimlachte dankbaar.

JANA BENTLEY

